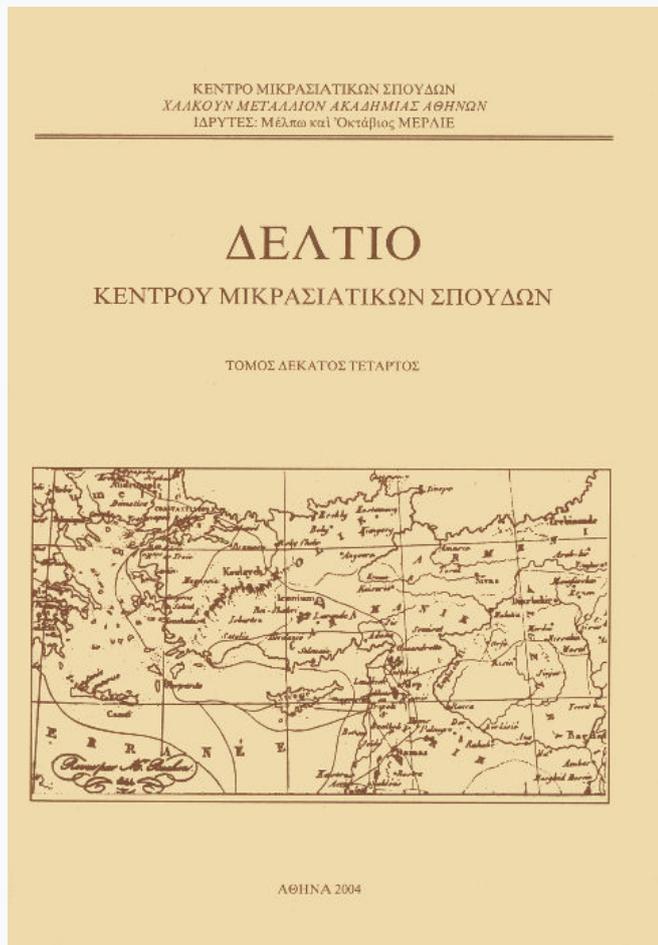

Bulletin of the Centre for Asia Minor Studies

Vol 14 (2004)

Αγλαΐα Αγιουτάντη: (1912-1999)

Μαρία Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου

doi: [10.12681/deltiokms.295](https://doi.org/10.12681/deltiokms.295)

Copyright © 2015, Μαρία Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου Μ. (2004). Αγλαΐα Αγιουτάντη: (1912-1999). *Bulletin of the Centre for Asia Minor Studies*, 14, 354–359. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.295>

ΑΓΛΑΪΑ ΑΓΙΟΥΤΑΝΤΗ*
(1912-1999)

Με ιδιαίτερη συγκίνηση βρίσκομαι ξανά, έπειτα από πολλά χρόνια, στο Κέντρο Μικρασιατικών Σπουδών. Μπορεί ό χώρος να μην είναι ίδιος με αυτόν, στον οποίο έζησα και εργάστηκα, μπορεί οι παλαιοι συνεργάτες, δεμένοι άμεσα με τή Μικρά Άσία, να έχουν πιά οι περισσότεροι εκλείψει, αλλά τό έργο του Κέντρου είναι πάντα τό ίδιο, ίδια ή άποστολή του. Εύχαριστώ τον γενικό γραμματέα Κύριο Πασχάλη Κιτρομηλίδη και τό Διοικητικό Συμβούλιο, που μου έδωσαν τήν εύκαιρία να τιμήσω τή μνήμη τής Άγλαίας Άγιουτάντη, ή όποια ύπήρξε για μένα πάντοτε πολύ προσφιλής, και να επικοινωνήσω με τό Κέντρο και τους συνεργάτες του:

Όταν τελειώνοντας τις σπουδές μου στο Πανεπιστήμιο Άθηνών, ανέλαβα να εργαστώ στο Κέντρο Μικρασιατικών Σπουδών στο τμήμα χειρογράφων και έγγραφων, βρέθηκα σε ένα περιβάλλον έντυπωσιακά συγκινητικό για τήν πίστη και τήν άφοσίωση των συνεργατών του στην άποστολή τους. Παλαιά και νεώτερα μέλη, τά περισσότερα μικρασιατικής καταγωγής, διαπνέονταν από τήν ίδια λαχτάρα να προφτάσουν να συλλέξουν και να διασώσουν, πριν χαθή, και τήν πιο μικρή ένδειξη, που θα μπορούσε να συμβάλει στην ανασύνθεση τής ιστορίας και τής ζωής αυτών των χαμένων πατρίδων. Η θητεία μου στο επισημονικό αυτό ίδρυμα ήταν για μένα μαθητεία και μύηση μαζί: μαθητεία που με βοήθησε πολύ να προσεγγίσω, όσο βέβαια μου ήταν δυνατό, τά προβλήμα-

* Κείμενο όμιλίας στην τιμητική εκδήλωση που άφιέρωσε τό Κέντρο Μικρασιατικών Σπουδών στη μνήμη τής Άγλαίας Άγιουτάντη στις 19 Άπριλίου 2000.

τα τοῦ νεώτερου Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ· μῆση σὲ ἓνα ἰδανικό, σ' αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ εἶναι γιὰ τὸν ἐπιστήμονα τὸ ἔργο καὶ ἡ ἀποστολὴ του. Στὴν προσπάθειά μου αὐτὴ πολὺτιμη ὑπῆρξε ἡ παρουσία καὶ ἡ ἐνθάρρυνση τῆς Ἀγλαίας Ἀγιουτάντη.

Ἡ Ἀγιουτάντη δὲν ἦταν Μικρασιάτισσα. Γεννήθηκε στὴ Βάρνα τῆς Βουλγαρίας, τὴν ἀρχαία Ὀδησσό, μιὰ πόλη τοῦ Εὐξείνου Πόντου μὲ βαθιὲς ἑλληνικὲς ρίζες, μὲ ἓνα ἄλλοτε πολυάριθμο καὶ δραστήριο ἑλληνικὸ πλῆθυσμό, μὲ ζωντανὴ τὴν ἑλληνικὴ παράδοση, ποὺ ἀκόμη καὶ τώρα διασώζει μνημῆες ἑλληνικές· μιὰ πόλη ποὺ γιὰ περισσότερες ἀπὸ δύο χιλιετίες, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα στὸ Βυζάντιο, ἀπὸ τὴ βουλγαρικὴ κυριαρχία στὴν Τουρκοκρατία, διατήρησε τὴν ἑλληνικότητά της ὡς τις ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰώνα - παρὰ τις πολιτικὲς ἀλλαγές, τοὺς πολέμους, τις κατακτήσεις καὶ τις πολλαπλὲς καταστροφές. Μὲ τὴ συνθήκη ὅμως τοῦ Neuilly τὸ 1919, ποὺ καθόρισε τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πλῆθυσμῶν ἀνάμεσα στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ Βουλγαρία, χιλιάδες Ἑλληνες ἀναγκάστηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τις ἐστίες τους. Αὐτὴ τὴν ἑλληνικότητα καὶ τὴν πίκρα τοῦ ξεριζωμοῦ κουβαλοῦσε μέσα της ἡ Ἀγλαία Ἀγιουτάντη, ὅταν γνώρισε τὴν Κωνσταντινουπολίτισσα Μέλπω Λογοθέτη-Μερλιέ καὶ ἀποφάσισε νὰ ἐργαστεῖ κοντά της. Αὐτὸ τὸ συγκλονιστικὸ συναίσθημα τῆς χαμένης πατρίδας τὴ συνέδεσε ἀμέσως μὲ τὴ Μερλιέ καὶ τὸ ἔργο της.

Ἡ Ἀγλαία Ἀγιουτάντη δὲν ἦταν ἱστορικός ἢ λαογράφος, ἦταν μουσικολόγος. Εἶχε μιὰ εὐρύτατη μουσικὴ παιδεία καὶ εὐαισθησία καλλιτεχνικὴ· εἶχε κάνει λαμπρὲς σπουδὲς κοντὰ σὲ κορυφαίους μουσικολόγους· στὴ Βιέννη εἶχε δάσκαλο τὸν Welles καὶ στὴν Κοπεγχάγη ὑπῆρξε συνεργάτρια τοῦ Haeg. Κι αὐτὴ ἡ μουσικὴ παιδεία ἦταν ἓνας ἀκόμη κρῖκος ποὺ τὴ συνέδεσε μὲ τὴ νεοελληνίστρια καὶ μουσικολόγο Μέλπω Μερλιέ, ἡ ὁποία, ὅπως εἶναι γνωστὸ, εἶχε ἀρχίσει τὸ ἔργο διάσωσης τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιάς καὶ τῆς λαϊκῆς παράδοσης μὲ τὴν ἴδρυση τοῦ Μουσικοῦ Λαογραφικοῦ Ἀρχείου. Ἀλλὰ γιὰ τις μουσικολογικὲς μελέτες της γενικότερα καὶ γιὰ τὴ συμβολὴ της στὸ ἔργο τοῦ Ἀρχείου, ὅπου ἐργάστηκε ἡ Ἀγιουτάντη ἀπὸ τὸ 1939, θὰ μιλήσει ὁ μουσικολόγος κύριος Μάρκος Δραγούμης, πολὺ πιὸ ἀρμόδιος ἀπὸ μένα. Μὲ αὐτὴ τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ προετοιμασία ἡ Ἀγιουτάντη ἐγίνε συνεργάτρια τῆς Μερλιέ, ἐνστερνίστηκε τὸ ἔργο της καὶ ἀφοσιώθηκε ὀλοκληρωτικὰ στὴν πραγματοποίησή αὐτοῦ τοῦ ἰδανικοῦ.

Αὐτὲς τις δύο σπάνιες Ἑλληνίδες τις συνέδεε βαθιὰ φιλία. Εἶχαν καὶ οἱ δύο τὴν ἴδια ἀφοσίωση στὴ δουλειά τους, τὴν ἴδια εὐαισθησία γιὰ τὴν τέχνη καὶ τοὺς ἀνθρώπους, τὴν ἴδια πίστη στὸ ἰδανικὸ τους. Ἡ Ἀγιουτάντη ἔτρεφε ἀπέραντο θαυμασμό γιὰ τὴν Μερλιέ καὶ πίστη στὸ δραμά της. Καὶ ἡ Μέλπω ἀγαποῦσε τὴν Ἀγλαία καὶ ἐνιωθε βαθύτατη ἐκτίμηση στὶς ἱκανότητες καὶ στὴν

ἀκεραϊότητα τοῦ χαρακτήρα της. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο μπορούσε ἀνεπιφύλακτα πάντοτε νὰ στηρίζεται. Καὶ αὐτὸ διατηρήθηκε ὡς τὸ τέλος, ὡς τὰ τελευταῖα πικρὰ χρόνια.

Δὲν θὰ μπορούσα νὰ μιλήσω γιὰ τὴν Ἀγλαΐα Ἀγιουάντη, γιὰ τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν προσφορά της, χωρὶς νὰ ἀναφερθῶ, μὲ κίνδυνο βέβαια νὰ ἐπαναλάβω πράγματα γνωστά, στὴ Μέλπω Μερλιέ καὶ στὸ ἔργο τοῦ Κέντρου, στὸ ὁποῖο ἡ Ἀγιουάντη ἀφιέρωσε ὅλη τὴ δημιουργικὴ δραστηριότητά της.

Ἡ Μέλπω Μερλιέ, μέσα ἀπὸ τὴ συλλογὴ ὑλικῶν γιὰ τὸ Μουσικὸ Λαογραφικὸ Ἀρχεῖο, εἶχε συλλάβει ἓνα ὄραμα: νὰ καταγράψει τὶς ἀναμνήσεις τῶν προσφύγων γιὰ τοὺς χαμένους τόπους, τὴ ζωὴ τους, τὴ γλώσσα, τὶς παραδόσεις, τὰ τραγούδια τους - ὅσο ἀκόμη οἱ ἀναμνήσεις ἦταν μέσα τους ζωντανές- καὶ νὰ διασώσει τὴν πνευματικὴ κληρονομιά τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἔργο τεράστιο, ποῦ ἀπαιτοῦσε πολὺ μόχθο καὶ αὐταπάρνηση, ἀλλὰ καὶ τεχνικὴ ὑποστήριξη καὶ ἐξοδα μεγάλα, καὶ ποῦ ἀναμφίβολα δὲν θὰ μπορούσε νὰ υλοποιηθεῖ χωρὶς τὴν ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ συμπαράσταση καὶ ἀποτελεσματικὴ βοήθεια τοῦ Octave Merlier, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ φιλέλληνα καὶ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, ποῦ ὡς καθηγητῆς καὶ ἀργότερα ὡς διευθυντῆς τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου ἐργάστηκε μὲ ἀγάπη καὶ ἐμπνευση γιὰ τὴν ἀμοιβαία προβολὴ τοῦ πνευματικοῦ πλοῦτου τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἑλλάδας· ἡ προσφορά του στὸν Ἑλληνισμὸ καὶ στοὺς Ἑλληνες πνευματικούς ἀνθρώπους ὑπῆρξε ἀνεκτίμητη. Τὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν ἰδρύθηκε τὸ 1930, ἀλλὰ ἡ πιὸ σημαντικὴ καὶ δημιουργικὴ ἐποχὴ του ἄρχισε κυρίως μετὰ τὸν πόλεμο, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ζεύγους Μερλιέ ἀπὸ τὴ Γαλλία τὸ 1945.

Ἀπὸ τότε ἡ Μέλπω Μερλιέ μαζί μὲ τοὺς παλαιούς σεβάσιμους γέροντες Μικρασιάτες, ποῦ ἔφεραν μέσα τους ὅλο τὸν πλοῦτο τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ μαζί μὲ τοὺς ἄξιους συνεργάτες της, κατόρθωσε νὰ ἐπιτελέσει στὸ Κέντρο ἓνα τεράστιο ἔργο. Ὅσοι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔζησαν κοντά τους, δὲν μποροῦν νὰ ξεχάσουν τὴ δημιουργικὴ φλόγα καὶ τὸ πάθος ποῦ τοὺς κατεῖχαν καὶ τὴν αὐταπάρνηση ποῦ ἔδειχναν γιὰ νὰ ἐπιτύχει ἡ προσπάθειά τους. Θυμᾶμαι μὲ συγκίνηση καὶ συχνὰ μὲ νοσταλγία τὴ φιλικὴ καὶ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα στὸ φιλόξενο σπίτι τοῦ ζεύγους Μερλιέ, ἓνα σπίτι-ἐργαστήριο καὶ σπουδαστήριο μαζί, ἓνα σπίτι γεμάτο σπουδαῖες παρουσίες καὶ σπάνιες μνημεις, ἐνὸς Παλαμᾶ, ἐνὸς Σικελιανοῦ καὶ ἄλλων, μιὰ ἐστία πνευματικὴ, ἀπὸ ὅπου περνοῦσε τότε ὅλη ἡ πνευματικὴ Ἀθήνα, ἀλλὰ καὶ ξένοι ἐπιστήμονες καὶ καλλιτέχνες. Ἐκεῖ γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι, ἡ Μέλπω Μερλιέ, μὲ τὴν παρουσία συχνὰ τοῦ Octave Merlier, ὁ Διονύσιος Ζακαυθνός, ὁ Κωνσταντῖνος Δημαρᾶς, ὁ Σταμάτης Καρατζᾶς, ὁ Δημήτρης Πετρόπουλος, ὁ Δημήτρης Λουκάτος, ὁ Μιχαὴλ Σακελλαρίου, ὁ

Roger και η Τατιάνα Μιλλιέξ και άλλοι, και βέβαια η Άγλαΐα Άγιουτάντη, συζητούσαν με τους συνεργάτες του Κέντρου για όλα τα θέματα που τους απασχολούσαν, από τα πιο μικρά τεχνικά ζητήματα δουλειάς ως τις γενικές κατευθύνσεις και τον προγραμματισμό και ως τα πιο μεγάλα προβλήματα, έλληνικά και διεθνή, που πρόβαλαν έπιτακτικά αυτή τη δύσκολη και συνεχώς μεταβαλλόμενη αλλά πολύ γόνιμη εποχή.

Σ' αυτό το έμπνευσμένο περιβάλλον εργάστηκε και σ' αυτό εντάσσεται η γεμάτη αυταπάρηση προσφορά της Άγιουτάντη. Έχοντας βαθιά πίστη στην άποστολή ενός έργου πραγματικά εθνικής σημασίας, αφιέρωσε σ' αυτό όλη τη δραστηριότητα και τις αναμφισβήτητες ικανότητές της, περιορίζοντας και σιγά-σιγά εγκαταλείποντας τα προσωπικά της μουσειακά ενδιαφέροντα, τις προσωπικές της φιλοδοξίες και τις ήδη πολύ έπιτυχημένες μουσικολογικές της μελέτες και έρευνες. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ίδια δέν άφησε συγγραφικό έργο σχετικό με την άποστολή του Κέντρου, καθώς ενδιαφέρθηκε να στηρίξει με όλες τις δυνάμεις της το έργο του.

Από το 1951 που εντάχθηκε στο Κέντρο η προσφορά της ήταν πάντα ουσιαστική και υπεύθυνη. Στην πραγματικότητα είχε αναλάβει μεγάλο μέρος του συντονισμού και της οργάνωσής του, πριν ακόμη γίνει ύποδιευθύντρια. Η Άγλαΐα Άγιουτάντη συνδυάζε την αυστηρότητα του υπεύθυνου για την όμαλή λειτουργία του Κέντρου άτομου με τη συμπάθεια και τη στοργή για τον καθένα από τους συνεργάτες του. Το έργο της ήταν αναμφίβολα δύσκολο, θά έλεγα μερικές φορές άχαρο: έπρεπε να έποπτεύει, ακόμη και να έλέγχει, πάντα με την ευγένεια που την χαρακτήριζε, τις ποικίλες δραστηριότητες και έκδηλώσεις των συνεργατών, ώστε να εφαρμόζονται σωστά στην πράξη τα όράματα, οι έμπνεύσεις και οι αποφάσεις, που ύπό τη διεύθυνση της Μέλπως Μερλιέ λαμβάνονταν σε συνεδριάσεις ή σε ειδικές συνεργασίες ή που η πορεία της δουλειάς και ο προγραμματισμός το απαιτούσαν. Η Άγιουτάντη έκτελούσε αυτή την άποστολή αποφασιστικά και πάντα με χαμόγελο. Ήταν κατ' έξοχήν άνθρωπος του καθήκοντα, αυστηρή με τον έαυτό της, γι' αυτό και με τους άλλους -θά έλεγα μάλιστα περισσότερο με τον έαυτό της από ό,τι με τους άλλους-, πάντοτε παρούσα εκεί όπου η εργασία την καλούσε, σε βάρος καμιά φορά της προσωπικής της ζωής, ακόμη και της παρουσίας της κοντά στον αγαπημένο της σύζυγο, τον εκλεκτό έπιστήμονα και χαριτωμένο άνθρωπο Άνδρέα Άγιουτάντη.

Η Άγλαΐα Άγιουτάντη είχε μια έμφυτη άρχοντιά και πηγαία ευγένεια. Τη θυμάμαι πάντοτε ντυμένη με κομψή άπλότητα να μεταδίδει αυτή την αίσθηση της πίστης και της σταθερότητας. Τη θυμάμαι στον άπογευματινό καφέ στο ζεστό σπίτι των Μερλιέ, φιλική και έγκάρδια, να παρεμβαίνει για να βοη-

θήσει και να αναθερμάνει μια συζήτηση. Τη θυμάμαι πολύ διακριτική στις συχνά μακρότατες και καμιά φορά δύσκολες συνεδριάσεις του Κέντρου - όπου καλούνταν όλοι ή όρισμένοι συνεργάτες, ανάλογα με τα προς συζήτηση θέματα -, να δίνει διευκρινίσεις, πάντα με συγκεκριμένα στοιχεία, να ενημερώνει, όσες φορές της το ζητούσαν, να κρατά σημειώσεις και, αν χρειαζόταν, να τηρεί τις ισορροπίες. Τη θυμάμαι αποφασιστική και πάντα καλά προετοιμασμένη, με τα δελτία της και το σχετικό υλικό σε πρώτη ζήτηση, στις πολύ ενδιαφέρουσες τακτικές συνεργασίες με τη χαρτογραφική υπηρεσία για τον ιστορικό χάρτη της Μικράς Ασίας, ένα έργο μακρᾶς πνοῆς, πολυτιμότητα, που όταν ολοκληρωθεῖ θα προσφέρει πολλά στη γνώση μας για τον τόπο, τη γεωγραφία και την ιστορία του. Ἡ ἔργασία για τὸν χάρτη, ἀπὸ τις πιὸ μεγάλες ἐνότητες και τομὲς ὡς τὴν πιὸ μικρὴ του λεπτομέρεια, ἀπαιτοῦσε μεγάλη προετοιμασία, ἔρευνα σὲ βιβλίο, πολλαπλὲς γνώσεις, συνδυαστικὴ ἱκανότητα και ἀκρίβεια· και ἕνα πολὺ σημαντικό μέρος της εἶχε ἐπωμιστεῖ ἡ Ἀγιουάντη. Τη θυμάμαι ἀκόμη νὰ προσπαθεῖ με πολλὴ ἐπιμονὴ ἀλλὰ και με συμπάθεια και εὐαισθησία νὰ μὴήσει τοὺς νέους συνεργάτες στὸ ἔργο και τὴν ἀποστολὴ τοῦ Κέντρου· μεθοδική, ὀργανωτικὴ και συστηματικὴ και ἔχοντας τὴ μανία τῆς τελειότητας, νὰ ἐπιμένει πολὺ σὲ θέματα μεθόδου και σωστῆς παρουσίας τοῦ υλικοῦ, εἴτε αὐτὸ ἀφοροῦσε μιὰ εὐρύτερη σύνθεση και τὴν ἔκδοση ἐνὸς βιβλίου, εἴτε τὴ συλλογὴ πληροφοριῶν, τὸ ἡμερολόγιο και τὴν καταγραφὴ ἀποστολῶν, εἴτε δακτυλογράφηση, καταγραφὴ και κατάταξη δελτίων. Τη θυμάμαι, ὁμως, ταυτόχρονα στοργικὴ και πολὺ ἀνθρώπινη νὰ παρηγορεῖ κάποιον συνεργάτη για μιὰ ἀποτυχία στὴ δουλειά του ἢ για λανθασμένη ἀντιμετώπιση στὴν ἔρευνα και τὴ συλλογὴ υλικοῦ, ἀλλὰ και νὰ δείχνει ἀληθινὸ ἐνδιαφέρον για τὰ προσωπικά μας προβλήματα - για νὰ πῶ κάτι προσωπικό μου, με εἶχε βαθιὰ συγκινήσει τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον της, ὅταν ἀρρώστησε ἡ μητέρα μου. Κι ἀκόμη νὰ χαίρεται με τίς ἐπιτυχίες μας, ὅπως και νὰ συμμετέχει με ιδιαίτερη εὐχαρίστηση και με κάποια κριμμένη παιδικότητα στις μικρὲς διασκεδάσεις μας και τίς φιλικὲς συναναστροφές, συμβάλλοντας οὐσιαστικά στὴν ὀργάνωσή τους.

Ἡ ἔργασία μου στὸ Κέντρο διακόπηκε, ὅταν ἔφυγα για σπουδὲς στὴ Γαλλία, δὲν διακόπηκε ὁμως ἡ ἐπαφή μου με τὸ Κέντρο και τοὺς συνεργάτες του. Οἱ ἀναμνήσεις μου ὡστόσο για ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ εἶναι κάπως πικρὲς για τοὺς σπουδαίους ἀνθρώπους που σιγά-σιγά μᾶς ἐγκατέλειπαν και για τίς δυσκολίες που ἀντιμετώπισε τὸ ἔργο τους. Ἡ δεκαετία τοῦ '60, με τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ Octave Merlier ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτο, ἦταν ὀδυνηρὴ για τοὺς Μερλιὲ και για ὅσους ἐργάζονταν κοντά τους και στέρησε τὸ Κέντρο ὄχι μόνο ἀπὸ τὸν παραδοσιακό του χῶρο, ἀλλὰ και ἀπὸ τὰ βασικά του στηρίγματα. Θυμάμαι τίς τελευταῖες

μας συναντήσεις με τη Μερλιέ και την Άγιουτάντη σε κάποια φιλικά γεύματα στη Μεγάλη Βρεταννία, όπου για ένα διάστημα έμεινε ή Μερλιέ έχοντας από καιρό αναγκαστεί να εγκαταλείψει το σπίτι της όδοϋ Σίνα, αλλά διατηρώντας πάντα την ίδια αγωνία για τη συνέχιση του έργου της. Η Άγλαία Άγιουτάντη ήταν πάντα κοντά της, να της συμπαραστέκεται διακριτικά και στοργικά. Η ίδια είχε έπωμιστεί ακόμη μεγαλύτερες εϋθύνες τα δύσκολα αυτά χρόνια και, μαζί με τους συνεργάτες και το Διοικητικό Συμβούλιο, κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες, ώστε έχει μόνο να διασφαλιστεί το πολύτιμο υλικό του Κέντρου, αλλά και να συνεχιστούν οι δραστηριότητές του και να διατηρηθεί ή ίδια ατμόσφαιρα πίστης και άφοσίωσης, παρά τις τεράστιες αλλαγές.

Η τελευταία φορά που είδα την Άγιουτάντη ήταν στο δικό της σπιτικό, στο ώραϊο άρχοντικό της Νέας Σμύρνης. Πάντα φιλική και εγκάρδια, με αληθινό ενδιαφέρον για τη δουλειά και τη ζωή μου, ζούσε με την ανάμνηση τῶν τόπων και τῶν ανθρώπων που είχαν γεμίσει τη δική της ζωή. Μιλούσε για τὸν Άνδρέα, πὸν τῆς ἔλειπε πολὺ και πὸν ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ ξεπεράσει τὸν χαμὸ του· μιλοῦσε για τὸ ἔργο τοῦ Κέντρου και για τὴ Μέλπω Μερλιέ, πὸν εἶχε κι ἐκείνη πιά φύγει. Μιλοῦσε ἀκόμη για τὴ Βιέννη τῶν σπουδῶν και τῆς νιότης της...

Άγαπητοί φίλοι, προσπάθησα μέσα ἀπὸ τις ἀνάμνησεις μου, ἀπὸ τὴ γνωριμία και τὴ συνεργασία μου με τὴν Άγλαία Άγιουτάντη νὰ σκιαγραφήσω, ὑποτυπωδῶς βέβαια και πολὺ ἑλλειπτικά, τὴν προσωπικότητά της. Δὲν ξέρω ἂν κατόρθωσα νὰ ἀποδώσω κάποιες πτυχὲς τοῦ χαρακτήρα της και τὸ μέγεθος τῆς προσφορᾶς της στο Κέντρο. Ἐγὼ κρατῶ πάντα με πολλὴ συγκίνηση τὴ θύμηση μιᾶς πολὺ ἀγαπητῆς μορφῆς, γεμάτης ἀρχοντιά και εὐαισθησία, πίστη και αὐταπάρνηση.

ΜΑΡΙΑ ΝΥΣΤΑΖΟΠΟΥΛΟΥ-ΠΕΛΕΚΙΔΟΥ